

Cihláček

Číslo 2
2019/2020

Devět let za námi

a život před námi

S MIKROFONEM
V RUCI

KDYŽ VÁS MÚZA POLÍBÍ

POD POKLIČKOU REDAKCE

Radim Rozprým
Jan Unverdorben
Barbora Ptašková
Štěpán Marko
Jiří Mazal jr.
Eliška Habrúnová

Kateřina Kantorová
Viola Rollerová
Marián Mužík
Jan Antl
Tereza Rozprýmová
Adéla Jedličková

Pod pokličkou redakce

Milí čtenáři,

vzhledem k epidemii koronaviru vám přinášíme pouze torzo nedokončeného Cihláčku, kterým se loučí naši deváťáci.

Vaše redakce

Představa versus realita

PŘIJÍMACÍ ZKOUŠKY

Když vás múza políbí

Exkurze do Prahy jsme se letos bohužel nedočkali. Ale zamysleli jsme se nad tím, jak by to mohlo vypadat, kdyby...

Na začátku června se 9. třídy vypravily do Prahy. Všichni se ubytovali a hned vyrazili prozkoumávat pražské památky. Při naší procházce jsme se dostali až na *Václavák*, kde se k nám připojil jeden velice *mile* vypadající chodec. Chodil jak kulhající přejetý deváťák, který se snaží pochodovat po dvou. Vůně připomínala plesnivý romadúr. Stylem oblékání působil jako bezdomovec.

Když jsme stáli pod koněm sv. Václava, začali jsme se přepočítávat, jestli se někdo neztratil. Paní učitelka se zarazila, napočítala o jednoho více.

Paní učitelka to neřešila a pronesla: „*Lepší o jednoho více, než aby nás přijelo zpět méně!!*“

Ondra Kocián, Roman Cápek, Jakub Jorda

Když jsme nastupovali do metra, celá naše praštěná třída si posedala na místa, ale před očima naší paní učitelky metro odjelo. Paní učitelka zůstala v rozpacích stát jako přibitá.

Když jsme dojeli, nastoupili jsme na růžová kola a celá naše třída jela na Václavské náměstí a celou cestu jsme si prozpěvovali: „Mám malý stan, mě na nohy táhne.“ Konečně jsme dojeli k hotelu Dlouhý chlup. Čekala na nás paní učitelka, které vlasy stály na hlavě.

Když už jsme byli na pokojích po večeři, sešli jsme se v jednom z pokojů a uspořádali jsme si mejdan.

Párty trvala až do úplného rána. Naneštěstí jsme šli spát v 5:30 ráno, ale vstávali jsme v 6:00, protože nás čekalo divadlo, kde jsme vzápětí všichni usnuli. Z naší řady se ozývalo hlučné chrápaní, čímž jsme přehlušili představení.

Lucie Talčíková, Kristýna Ziakasová, Eliška Habrunová

Když vás múza políbí

Také jsme zavzpomínali na Vánoce. Naštěstí jde o pouhou fikci. A jinak vánoční oslavy probíhaly v 9. A mnohem poklidněji.

Povedená školní nadílka

Každý rok si na Vánoce v naší třídě předáváme vánoční dárky. Roku 2019 se však udála obrovská pohroma. Na každý dárek přirozeně patří jmenovka, která určuje jméno příjemce. Když se však takové jmenovky prohodí, nastane chaos.

Radim, letošní pověřenec rozdávání jmenovek, nezvládl nátlak spolužáků a jmenovky omylem pomíchal. Když se každý člen třídy vrátil do školy, nemohl uvěřit vlastním očím. Například Roman si pod stromečkem našel zbrusu nový typ panenky Anabelle, který se vyznačuje pravidelným vyprazdňováním odpadních látek. Roman, čerstvě nadšený svým novým vlastnictvím, panence urval hlavu. Nebo taková Lucka, která byla obdarována nejaktuálnější matematickou příručkou pro vysokou školu. Radostí složila několik dobře létajících vlaštovek. Spousta dalších lidí byla naprosto omámena svými okouzujícími dary.

Po prázdninách následovalo pět neděl nevěry a zlosti, které se Radimovi dostávaly na kloub. Před všemi učinil převratné oznámení, které celou třídu uvedlo zpět do normálního chodu. Radimovi, nově přezdívanému Šmoula Popleta, bylo brzy též odpuštěno, a na nemilou situaci se navždy zapomnělo.

Jan Unverdorben, Jan Antl

Když vás múza políbí

A teď trochu ze života formou básničky.

Chování dobré jsme měli,
učitelé si to nemysleli.
UNO celou přestávku hráli,
však na hodiny se nechystali.
Na lavici svačina,
hodina už začíná.
Učitelka písemku rozdala
a zoufalost naše začala.
Pak navíc přestalo zvonit
a učitelé nás do lavic začali honit.
V lavici sedím,
do blba hledím.
Učivo nevnímám,
dopisovat nestíhám.
Poslední zvonění slýchávám
a školu rád za sebou nechávám.

O dvacet let později

Nyní jsem starší o dvacet let.
Změnil jsem pohled na tento svět.
Do školy na osm, pohodový režim.
Nyní na šest do práce běžím.
Vstávání se mi protivilo,
teď by se mi ulevilo.

Učitelskou autoritu jsme moc neuznávali,
ale před šéfem, abychom se strachovali.

Dřív kapesné jsme od rodičů dostávali,
teď abychom si vydělávali.

A slýchávám od svých dětí,
že škola je jejich prokletí.

Časem doufám pochopí!

Vždyť škola není prokletí!

Chodit tam je požehnáním.

Já ze školy všechno umím!

Když se budete řádně učit,

v práci se nebudete mučit.

Tak nad tím alespoň přemýšlejte,
já to přece vím nejlépe.

S mikrofonem v ruce

A jak to bude vypadat ve třídách, až deváťáci naposledy zabouchnou za sebou dveře? Pokusili jsme se to společně s žáky 9. A i 9. B vylíčit.

V naší třídě zazní klid.

Zahlédneme tu už jen tmu.

První žáci, kteří přijdou znovu do naší třídy, už nepoctí sladké jablečné želé ze svačiny.

Nevidí kupy alobalu kolem koše.

V příštích letech zůstanou některá okna zavřená.

Učitelé nezažijí zapomínání.

Dlouho nikdo nevidí v této třídě tolik temnoty, když bude vcházet do třídy k ránu.

Do místnosti bude propadat světlo, které bude padat do hodiny. Názory učitelů do sebe vsáknou zdi.

Houba, která mazala tabuli, vyschne.

Karty Una nikdo pokládat nebude.

Jakmile vejdemo do třídy, všimneme si prázdnoty a chvílemi si myslíme, že jsme se ocitli na rozžhavené písečné poušti. V této třídě uteče atmosféra vzájemného pomáhání a srandy.

Mizící stíny nahrazuje nekonečné ticho.

Linoucí se vůně našich výborných pokrmů se vytrácí pryč.

Ve třídě zavládlo ticho jako po úmrtí.

Nikde nikdo, ani jedna živá noha.

Když odcházíme ze třídy, cítíme, jak se s námi táhne prach našich zapomenutých papučí.

Vidíme pořádek kolem lavic.

Slyšíme i špendlík spadnout na zem.

Cítíme čerstvý vzduch.

Rozdováděné kapky zpívají v pravidelném rytmu. Pouhé pohlazení by je mohlo zastavit.

Nikdo už nevidí světla zářit na hlavy, neuslyší cvakání propisek.

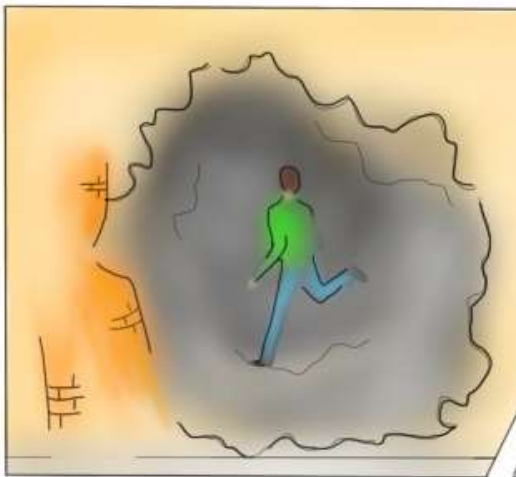
Ticho porazilo věčné povídání.

Vše odešlo společně se smíchem 9. A a 9. B.

Komiks

Komiks

A co nakonec?

Sestavili jsme výpravný tým z těch nejelitnějších deváťáků.

Tato výprava si žádá hodně odvahy a statečnosti.

Celá škola se sešla, aby jim poblahopřála a předala jim moudra a povzbuzení.

Na této cestě je bude čekat mnoho pastí a nástrah.

Jeich schopnosti a vědomosti budou nespočetněkrát prověřeny.

Pár minut před odjezdem na nebezpečnou misi.

Všichni sdělují svá přání.

Ozývají se věci jako: „Hodně štěstí!“ Nebo: „Ať najdete spoustu přátelských forem života!“ Ale nejčastěji se opakuje: „Přeji vám hodně zdaru, příjemný průběh mise a hlavně úspěšné splnění úkolu...“

Celý tento tým nejelitnějších a nejs sofistikovanejších deváťáků se loučí.